

Arrest

nr. 267 820 van 3 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2021.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 9 december 2021 waarbij de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de openbare terechtzitting van 23 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 21 november 2019.

1.2. Verzoekers worden op 1 juli 2021 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 26 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing inzake E.O.E.R., verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Colonia Sitio Del Nino (Juan Opico, La Libertad). Een zestal jaar geleden, toen uw dochter A. V. geboren werd, verhuisde u naar Ciudad Arce (eveneens in La Libertad), waar u ging u inwonen bij uw partner G. F. C. M. (CGVS X, DVZ X) en haar zoon S. G. C. F. (CGVS X, DVZ X). U heeft nog een dochter (°2004) en een zoon (°2007) uit een vorige relatie. Zij wonen in San Salvador. Uw partner C. werkte in een zaak die elektro verkoopt, zelf was u salesmanager bij een bedrijf. Uw schoonmoeder, in wiens grote huis jullie woonden, verhuurde parkeerruimte op de binnenkoer van haar woning.

De wijk waar u woonde werd geregeerd door ene E., een leidster van de bende MS-13 die enkele huizen verder woonde. Uw stiefzoon F. zei daar weinig over, maar u meent dat hij mogelijks al problemen kende met bendeleden. U weet niet goed wat er zich afspeelde in zijn school, of op de plekken waar hij graag ging voetballen. Op 25 augustus 2019 kwam F. terug van een voetbalmatch toen hij staande werd gehouden door twee bendeleden. Zij zeiden dat ze hem daar niet meer wilden zien. Ze kenden ook de naam van uw partner en de plaats waar zij werkte. F. vertelde niets over dit incident toen hij thuiskwam. Jullie konden evenwel uit alles opmaken dat hij ergens mee worstelde en stelden hem op 30 augustus 2019 de vraag wat er gaande was. F. vertelde alles, waarop uw partner en F. naar de politie gingen om daar klacht in te dienen. De politie vroeg uw stiefzoon om mee te gaan naar de plek waar hij werd belaagd. Echter weigerde F., omdat de bendeleden hem dan zouden zien in het bijzijn van de politie, wat nog meer problemen zou opleveren.

Op 15 september 2019, Onafhankelijkheidsdag in El Salvador, speelden muziekbands in Ciudad Arce. U was daar met F.. Omdat jullie meenden dat jullie in de gaten werden gehouden en er iets niet pluis was, keerden jullie naar huis terug. Op 1 oktober 2019 gingen u en F. pupusa's kopen. Op de terugweg werden jullie onderschept door twee mannen die jullie beledigden en uitmaakten voor verklikkers. Ze zeiden dat ze wisten dat jullie klacht hadden neergelegd bij de politie en ze jullie niet meer wilden zien. Jullie kwamen thuis, in shock door wat er was voorgevallen. U meende dat het niet veilig was om daar nog langer te blijven, waarna jullie op 2 oktober 2019 verhuisden naar de woning van uw moeder in Sitio Del Nino, waar MS-13 ook de lakens uitdeelt. U wist dat dit een tijdelijk verblijf zou worden, aangezien de bende zeker op de hoogte zou geraken van jullie aanwezigheid daar. Omdat jullie geen kledij meer hadden, besliste u op 9 oktober 2019 met F. naar jullie woonst in Ciudad Arce te gaan, waar uw schoonmoeder alles had klaargezet. U opende het portier van uw wagen maar werd onmiddellijk met een vuurwapen bedreigd. Jullie werden bedreigd en uitgescholden door bendeleden, die u zeiden dat u het leven van uw gezin enkel kon redden mits het betalen van de som van 35 000 USD. Doodsbang keerden jullie terug naar Sitio Del Nino. Dergelijk bedrag zou u onmogelijk kunnen betalen, waardoor u slechts de mogelijkheid restte El Salvador te verlaten. De volgende dag, op 10 oktober 2019, ging u vliegtuigtickets kopen voor uw partner, uw dochter, F. en uzelf. U boekte een vlucht voor 15 november 2019. In de periode voorafgaand aan het vertrek waren jullie in het huis van uw moeder. U bleef nog enige tijd als salesmanager aan de slag, meer bepaald tot 25 oktober 2019. Uw partner staakte haar beroepsactiviteiten al eerder, namelijk op 18 september 2019. Tot het vertrek kenden jullie geen problemen meer met de bende, ook al omdat u en uw partner jullie telefoons onklaar maakten.

Op 15 november 2019 namen u, uw partner C., uw dochter en stiefzoon het vliegtuig naar Madrid. Een tweede vlucht bracht jullie naar België. Op 16 november 2019, de dag van jullie aankomst hier, dienden u, C. en F. elk een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador waar een bende het op jullie heeft gemunt. Na het vertrek zijn zij nog bij uw schoonmoeder in Ciudad Arce komen informeren waar jullie zijn.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, paspoorten, identiteitskaarten en geboorteaktes van uw gezinsleden, een document waaruit blijkt dat u geen strafrechtelijke antecedenten hebt, documenten van uw werk en van het werk van uw partner, de

klacht die uw partner en F. indienden bij de politie, een document in verband met de boeking van de vliegtuigtickets, een bundel nieuwsartikels over de situatie in El Salvador.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u alsook uw vrouw en uw stiefzoon niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie een gegronde vrees voor vervolging hebben, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en evenmin dat jullie een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Bovendien dient te worden opgemerkt dat er doorheen jullie verklaringen bij het CGVS ernstige twijfels rijzen bij de criminele feiten waarvan jullie het slachtoffer zouden zijn geworden.

Vooreerst rijst de vraag waarom net jullie doelwit van een bende zouden zijn geworden. U beweert dat dit allemaal te maken heeft met het feit dat uw stiefzoon F. niet wou toetreden tot een bende: “we weten niet of de personen die mij bedreigden ook de personen zijn van in het begin. Maar alles wijst er op. Ze besloten ons af te persen, omdat alle andere mogelijkheden om hem in te lijven uitgeput waren.” (CGVS, 19/26424, p.9). Echter maken jullie dit niet aannemelijk.

Ten eerste stelt het CGVS vast dat F. niet eens lijkt te weten met welke bende hij op 25 augustus 2019 te maken zou hebben gekregen (CGVS, 19/26425, p.8). Dat zij zouden hebben behoord tot een bende die hem wenste te rekruteren, blijkt bovendien niet uit hetgeen zij tegen F. zouden hebben gezegd: zij vroegen hem de regio te verlaten en daar niet meer terug te keren (CGVS, 19/26424, p.6). Ook uit

andere verklaringen blijkt niet dat een bende er op uit was uw stiefzoon in te lijven. "Dat de bendes je rekruteren, met mij is dat nooit voorgevallen.", zo zegt uw stiefzoon (CGVS, 19/26425, p.6). Ze keken wel naar hem, zo verklaart hij, en riepen om te komen, "maar ik deed dat niet en liep verder" (CGVS, 19/26425, p.7).

Uw partner heeft het dan weer over twee jongens die haar zoon telkens vastgrepen toen hij buitenkwam, en "vroegen hoe het met hem ging", alsook zegt zij dat F. de leeftijd had bereikt waarop bendes hem probeerden te werven (CGVS, 19/26426, p.5). Dit blijft toch allemaal zeer vaag en biedt geen verklaring voor wat jullie hebben beweerd, namelijk dat een bende jullie gezin wil uitmoorden omdat F. niet tot de bende toetrad (en jullie de geëiste som van 35 000 USD niet konden betalen).

Zelf lijkt u ook al weinig op de hoogte van dergelijke rekruteringspogingen. U verklaarde louter, daarin bevestigd door uw advocaat, dat er wellicht meer aan de hand is met F.. "Er moet F. nog iets veel slechter zijn overkomen, hij weigert te zeggen wat." (CGVS, 19/26424, p.8). U doelt ook op vrienden of klasgenoten die eventueel betrokken zijn bij bendes, en op het feit dat u en de moeder van F. "tot het uiterste" gingen om overzicht te behouden op zijn leven, waarna u herhaalt dat er "daarbuiten toch iets moet zijn gebeurd waarvan we niet op de hoogte zijn" (CGVS, 19/26424, p.8). Echter dient te worden opgemerkt dat het CGVS zich dient te baseren op jullie verklaringen, uiteraard niet kan gissen naar welke moeilijkheden met bendes er mogelijks nog zijn geweest, en dat het aan jullie is om daar duidelijke verklaringen over af te leggen. Alleszins kan uit jullie verklaringen niet worden opgemaakt dat een bende ernstige pogingen ondernam om F. in te lijven.

Uw advocaat vroeg een tweede onderhoud voor F., waarbij hij deze eventuele, jullie voorlopig onbekende problemen uit de doeken zou kunnen doen (CGVS, p.14). Dient evenwel te worden opgemerkt dat uw stiefzoon daartoe al ruimschoots de kans kreeg, maar één en ander toch in belangrijke mate wou relativiseren: zelf verklaart F. dat hij in de wijk een bepaald imago had, zeker niet dat van een heilige. "Ik deed niet echt slechte dingen, dat niet, maar de mensen kenden me." (CGVS, p.13). Gevraagd hoe hij aan dat imago kwam, antwoordt uw stiefzoon dat hij rookte, ook marihuana (CGVS, p.16), maar ontkende hij contacten met een bende: "Neen, ik rookte alleen maar, ik was heel lui." (CGVS, p.17). Hij rookte ook niet in het bijzijn van andere bendeleden maar met studenten, en de persoon bij wie hij zich ging bevoorraden kent F. niet bij naam, maar noemt hij gewoon "dealer" (CGVS, p.17). Uit niets blijkt dat een bende er op uit was uw zoon in te lijven.

Dat u desondanks al jullie problemen in verband blijft brengen met een weigering om de bende te vervoegen, mag dan ook verbazen. U wijst daarbij ook op naar het zagezegde incident dat u op 9 oktober 2019 zou hebben meegemaakt, en waarbij men u, onder bedreiging met een pistool, de som van 35 000 USD zou hebben geëist. U suggereert herhaaldelijk dat men dit geldbedrag vroeg omdat F. weigerde bij de bende te gaan: "het is eerder een straf, je hebt dit niet gedaan, nu moet je dat doen" (CGVS, 19/26424, p.9). Niet alleen is het opmerkelijk dat F., hoewel hij bij u zou zijn geweest toen de bende deze eis formuleerde (CGVS, 19/26424, p.7), tijdens zijn onderhoud bij de DVZ geenszins kon preciseren om welke som het zou gaan (19/26425, vragenlijst, vraag 3.5) en bij het CGVS meent dat het niet 35 000 maar 25 000 of 30 000 USD moet zijn geweest (CGVS, 19/26425, p.11), het is tevens merkwaardig dat F. deze eis tot betaling zelf geenszins in verband bracht met eerdere weigeringen om bij de bende te gaan. Hij heeft zelf blijkbaar geen idee waarom jullie toen werden bedreigd of waarom de bende u geld afhandig wou maken (CGVS, 19/26425, p.10, 11). "Ik weet het niet. Ik heb altijd gedacht dat het een normale wijk was.", zo verklaart hij (CGVS, 19/26425, p.10).

Voorts rijst de vraag waarom men u dergelijk astronomisch hoog, voor u onbetaalbaar bedrag zou vragen. U stelt dat zij ten onrechte meenden dat jullie welvarend waren. Echter lijkt dergelijke inschattingfout weinig aannemelijk, zeker gezien de bendeleidster slechts enkele huizen verder woonde (CGVS, 19/26426, p.13). Eveneens opmerkelijk is dat het jullie geheel onduidelijk is hoe dergelijke som dan moest worden betaald. Op 9 oktober 2019 vroeg men jullie te betalen en pas op 15 november 2019 verlieten jullie het land. Desondanks zou u in deze lange periode "op geen enkel moment" instructies hebben gekregen met betrekking tot de het aflossen van deze schuld (CGVS, 19/26424, p.9). U argumenteert dat u onmiddellijk alle contacten uit uw telefoon wiste, jullie telefoonnummers zelfs onklaar maakte en in afzondering ging (CGVS, 19/26424, p.9). Met dat laatste negeert u overigens dat u nog tot 25 oktober 2019 bent blijven werken.

Bovendien bleek uit de verklaringen van uw partner allerm minst dat u niet langer telefonisch bereikbaar was: zij beweerde louter dat jullie de telefoon van F. afnamen, om zo te vermijden dat de bende via zijn nummer dat van jullie zou kunnen opsporen (CGVS, 19/26426, p.12-13). Dat jullie hieromtrent weinig eenduidige verklaringen afleggen, moge duidelijk zijn.

Verder wijst het CGVS op het merkwaardige gegeven dat u, zoals hierboven al werd opgemerkt, ondanks alles tot 25 oktober 2019 aan de slag bleef als sales manager. Dit valt niet te rijmen met uw beweerde vrees voor de bende in kwestie. Al op 1 oktober 2019 zouden bendeleden u op straat hebben beticht van verraad, waarna u "ineengekrompen, bevend en trillend" thuis gekomen was (CGVS, 19/26424, p.6). Ook op 9 oktober 2019, nadat men u met een vuurwapen bedreigd had, kwam u "trillend" thuis, u was er naar eigen zeggen "beroerd" aan toe (CGVS, 19/26424, p.7). Hoewel u het heeft over een levensbedreigende situatie, waarbij u zelfs voor het leven van uw zesjarig dochtertje zou hebben gevreesd, bleef u gewoon dagelijks naar het werk gaan, en dit nog wekenlang (CGVS, 19/26424, p.7). Dit is toch wel bijzonder merkwaardig, zeker in het licht van uw verklaring dat de bende MS-13 niet alleen in Ciudad Arce maar ook in Sitio Del Nino de plak zwaaide, en dat het een kwestie van tijd was vooraleer zij zouden ontdekken dat u met uw gezin naar Sitio Del Nino was verhuisd. Dat u zich dan dagelijks zou verplaatsen en aldus het risico liep de schuilplaats van uw gezin te verraden, is zeer ongeloofwaardig. U argumenteerde dat u veel vroeger dan normaal naar het werk vertrok, pas in de late uurtjes naar huis terugkeerde, en zo blijkbaar ongemerkt bleef (CGVS, 19/26424, p.9). Dit kan allesbehalve overtuigen, te meer kan worden verwacht dat dergelijke bende niet alleen overdag in de wijk opereert maar ook op minder christelijke uren actief is. U argumenteerde ook dat u genoodzaakt was aan het werk te blijven omdat u anders een premie zou mislopen, geld dat u niet nodig had voor vliegtuigtickets (die waren al betaald), maar dat u op dat moment nodig achtte om een verblijf in België te financieren (CGVS, 19/26424, p.4). Dient evenwel te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat iemand wiens familie zich in een dusdanig precare veiligheidssituatie zou hebben bevonden, dit soort overwegingen zou maken. Bovendien blijkt uit alles dat uw familie enige financiële draagkracht heeft, en kon u in geval van geldnood ook de hulp van uw eigen of uw schoonfamilie hebben ingeroepen.

Voorts kan niet worden ingezien waarom deze bende, die blijkbaar kans zag om een enorm bedrag binnen te rijven, sinds het incident van 9 oktober 2019 geen moeite meer heeft gedaan om jullie op te zoeken. U kon nog enkele weken ongemoeid aan het werk blijven en op het nieuwe adres, waar jullie toch anderhalve maand zouden hebben verbleven, werden jullie nooit lastiggevallen. Gevraagd of uw schoonmoeder nog problemen heeft gekend op het adres dat jullie op 2 oktober 2019 dienden te verlaten, antwoordde uw vrouw dat men wel naar jullie is komen vragen, maar dat er geen sprake was van bedreigingen. Men zou zelfs niets over het geld hebben gezegd (CGVS, 19/26426). Zelf zegt u dat het probleem "altijd al met ons" was, en laat u uitschijnen dat uw schoonmoeder gezien haar leeftijd niets te vrezen heeft (CGVS, 19/26424, p.11). Dat u daar lijkt op te vertrouwen maar anderzijds telkens weer verwijst naar de meedogenloosheid van dergelijke bende, waarbij u bijvoorbeeld meent dat uw dochtertje wel eens hun eerste slachtoffer zou kunnen worden (CGVS, 19/26424, p.7), is merkwaardig.

Verder dient uit jullie relaas te worden afgeleid dat jullie niet zeer gehaast waren om het land te verlaten. Daags nadat u een vuurwapen tegen het hoofd gericht kreeg, meer bepaald op 10 oktober 2019, ging u vliegtuigtickets kopen. Echter ziet het CGVS niet in waarom iemand die vreest voor het leven van hemzelf en zijn gezin dan een vlucht boekt die jullie pas op 15 november 2019, meer dan een maand later, naar Spanje bracht. Uw verklaring hiervoor mist elke geloofwaardigheid. U beweert dat er helaas geen vroegere vluchten waren, behalve één die veel duurder uitviel (CGVS, 19/26424, p.7). Dat u daadwerkelijk met zulke beperkte keuze zou zijn geconfronteerd, kan niet voor waar worden aangenomen. Immers biedt Iberia, de maatschappij waarmee u vloog, dagelijks vluchten aan van San Salvador naar Madrid (zie informatie administratief dossier). Rest de vaststelling dat u om onduidelijke redenen ruimschoots de tijd nam om het land te verlaten, blijkbaar geenszins opgejaagd door MS-13 dat u naar het leven zou hebben gestaan. Dergelijk getalm ondermijnt het geloof in uw beweerde vrees. Overigens kan nog worden gewezen op het opvallende gegeven dat de paspoorten van uw partner, dochter en stiefzoon werden afgeleverd op 20 augustus 2019, vijf dagen voor het begin van jullie beweerde problemen met de bende MS-13. Dit lijkt toch wel bijzonder toevallig en doet vermoeden dat jullie eerder al het plan opvatten El Salvador te verlaten.

Voorts kan nog worden gewezen op de verklaringen van F., die op het moment van jullie onderhoud in een ander centrum verbleef, en mogelijks in mindere mate voorbereid op het onderhoud verscheen. Alleszins waren diverse verklaringen die door hem werden afgelegd, in strijd met wat u en uw partner beweerden.

Zo zegt uw stiefzoon dat hij na het incident van 25 augustus 2019 thuiskwam, en jullie direct vertelde wat er was gebeurd. De volgende dag, dus op 26 augustus 2019, zouden hij en uw partner dan klacht hebben ingediend bij de politie (CGVS, 19/26425, p.9). Jullie verklaarden dan weer dat F. dagenlang met dit geheim rondliep, niet meer naar school wou en zich slecht voelde, en dan uiteindelijk pas op 30

augustus 2019 opbiechtte wat hem was overkomen (CGVS, 19/26424, p.6, CGVS 19/26426, p.6, 7). Voorts is het opmerkelijk dat uw stiefzoon meent dat de paspoorten pas na het ontstaan van deze problemen zouden zijn aangevraagd (CGVS, 19/26425, p.6, 7), terwijl deze documenten op 20 augustus 2019 werden afgeleverd en aldus dateren van voor het eerste incident. Merkwaardig is ook dat hij het eerste incident situeert in september (CGVS, 19/24625, p.7), terwijl u verklaart dat F. een eerste keer werd bedreigd op 25 augustus. Dat uw stiefzoon dergelijke ingrijpende gebeurtenis niet correct in de tijd kan situeren, is veelzeggend. Ook op andere punten stemt zijn relaas niet overeen met dat van jullie. F. verklaart bijvoorbeeld dat hij tijdens het défilé van 15 september 2019 werd aangesproken door een persoon die zei dat hij wist wie hij en zijn moeder waren en waar zij woonden (CGVS, 19/26425, p.12). Dat is niet wat u daarover zei. U vermeldde dat u en F. naar het défilé waren gegaan, dat u “voelde” dat jullie in de gaten werden gehouden en jullie vervolgens naar huis waren gegaan. Op geen enkel moment had u het over een bendelid dat zich die dag dreigend uitliet ten overstaan van F. (CGVS, 19/26424, p.6). Eveneens merkwaardig is dat uw stiefzoon meent dat jullie voor het vertrek uit El Salvador slechts één week in het huis van uw moeder woonden (CGVS, 19/26425, p.3, 12). Als het CGVS opmerkt dat hij het eerder nog had over een verblijf daar van 2 oktober 2019 tot 15 november 2019, en dus anderhalve maand (zoals ook u en uw partner hebben verklaard), zegt F. dat dit ook mogelijk is (CGVS, 19/26245, p.12). Dat hij zich hieromtrent dusdanig zou vergissen, is gezien de penibele situatie waarin jullie daar zouden hebben verbleven weinig aannemelijk.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog op te merken dat uw stiefzoon op het einde van zijn onderhoud aangaf vooraf marihuana te hebben gerookt. In het kader van de medewerkingsplicht mag nochtans worden verwacht dat men niet onder invloed is op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud. Wat er ook van zij, F. ontkende vervolgens dat zijn rookgedrag invloed had op zijn verklaringen of dat zijn drugsgebruik ertoe leidde dat hij zich bepaalde zaken niet kon herinneren (CGVS, 19/26245, p.17).

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel, een manager in de verkoop, “altijd goed gekleed”, en dat van C. die, “haar in de snit” en “piekfijn uitgedost” naar het werk ging (CGVS, p.10), waardoor de buitenwereld wel eens ten onrechte kon vermoeden “dat we er warmpjes bij zaten” (CGVS, p.10), op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische

mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. De paspoorten, identiteitskaarten en geboorteaktes bevestigen jullie identiteit die niet ter discussie staat. De documenten in verband met jullie werk (werkkaarten, loonfiches, getuigschriften van tewerkstelling) leveren bewijs voor jullie beroepsactiviteiten, meer niet. Het document in verband met de boeking van vliegtuigtickets en het uittreksel waaruit blijkt dat u geen strafrechtelijke antecedenten heeft, zeggen evenmin iets over problemen die u in El Salvador zou hebben gekend. De klacht die F. en uw partner zouden hebben ingediend, is dan weer niet bewijskrachtig. Dit is slechts de weergave van hun verklaringen, uit niets blijkt dat de El Salvadoraanse autoriteiten deze hebben geverifieerd. Bovendien verklaart u dat jullie nadien nooit naar een stand van zaken hebben geïnformeerd: u verklaart dat jullie geen contact meer hebben gehad met de politie, "Ik weet ook niet wat de politiemensen hebben gedacht, in welke mate ze die zaken ernstig hebben genomen. Misschien hebben ze het als een leugen opgevat." (CGVS, 19/26424, p.8). Echter verklaart dit nog niet waarom jullie zelf nooit de moeite zouden hebben genomen om zelf eens na te gaan of er al onderzoekdaden werden gesteld. Dat jullie daar geenszins mee bezig waren, doet vermoeden dat dit proces-verbaal er veeleer op gericht is jullie asielaanvraag te documenteren. Tot slot overhandigt u een bundel met artikels over incidenten en misdaden in uw land van herkomst. Echter houden deze nieuwsartikels geen verband met uw beweerde problemen, nog weerleggen deze bovenstaande analyse van de huidige veiligheidssituatie in uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing in zake G.F.C.M., verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Ciudad Arce (La Libertad). Een zestal jaar geleden, toen uw dochter A. V. geboren werd, kwam uw partner E. O. E. M. (CGVS 19/26424, DVZ 8.952.530) inwonen bij u en uw zoon S. G. C. F. (CGVS 19/26425, DVZ 8.952.532). Uw partner heeft nog een dochter (°2004) en een zoon (°2007) uit een vorige relatie. Zij wonen in San Salvador. U werkte in een zaak die elektro verkoopt, E. was salesmanager bij een bedrijf. Uw moeder, in wiens grote huis jullie woonden, verhuurde parkeerruimte op de binnenkoer van haar woning.

De wijk waar u woonde werd geregeerd door ene E., een leidster van de bende MS-13 die enkele huizen verder woonde. Uw zoon F. zei daar weinig over, maar u meent dat hij mogelijks al problemen kende met bendeleden. Uw partner zei daarover dat hij niet goed weet wat er zich afspeelde in zijn school, of op de plekken waar F. graag ging voetballen. Op 25 augustus 2019 kwam F. terug van een voetbalmatch toen hij staande werd gehouden door twee bendeleden. Zij zeiden dat ze hem daar niet meer wilden zien. Ze kenden ook uw naam en de plaats waar u werkte. F. vertelde niets over dit incident toen hij thuiskwam. Jullie konden evenwel uit alles opmaken dat hij ergens meer worstelde en stelden hem op 30 augustus 2019 de vraag wat er gaande was. F. vertelde alles, waarop u en F. naar de politie gingen om daar klacht in te dienen. De politie vroeg uw zoon om mee te gaan naar de plek waar hij werd belaagd. Echter weigerde F., omdat de bendeleden hem dan zouden zien in het bijzijn van de politie, wat nog meer problemen zou opleveren.

Op 15 september 2019, Onafhankelijkheidsdag in El Salvador, speelden muziekbands in Ciudad Arce. Uw partner was daar met F.. Omdat zij meenden dat ze in de gaten werden gehouden en er iets niet pluis was, keerden E. en F. naar huis terug. Op 1 oktober 2019 gingen E. en F. pupusa's kopen. Op de terugweg werden zij onderschept door twee mannen die hen beledigden en uitmaakten voor verklikkers. Ze zeiden dat ze wisten dat jullie klacht hadden neergelegd bij de politie en ze jullie niet meer wilden zien. Uw partner en zoon kwamen thuis, in shock door wat er was voorgevallen. E. meende dat het niet veilig was om daar nog langer te blijven, waarna jullie op 2 oktober 2019 verhuisden naar de woning van zijn moeder in Sitio Del Nino, waar MS-13 ook de lakens uitdeelt. Jullie wisten dat dit een tijdelijk verblijf zou worden, aangezien de bende zeker op de hoogte zou geraken van jullie aanwezigheid daar. Omdat

jullie geen kledij meer hadden, besliste E. op 9 oktober 2019 met F. naar jullie woonst in Ciudad Arce te gaan, waar uw moeder alles had klaargezet. Uw partner opende het portier van de wagen maar werd onmiddellijk met een vuurwapen bedreigd. E. en F. werden bedreigd en uitgescholden door bendeleden, die zeiden dat E. het leven van het gezin enkel kon redden mits het betalen van de som van 35 000 USD. Doodsbang keerden ze terug naar Sitio Del Nino. Dergelijk bedrag zouden jullie onmogelijk kunnen betalen, waardoor slechts de mogelijkheid restte El Salvador te verlaten. De volgende dag, op 10 oktober 2019, ging uw partner vliegtuigtickets kopen voor u, uw dochter Anna Valentinna, F. en hemzelf. Hij boekte een vlucht voor 15 november 2019. In de periode voorafgaand aan het vertrek waren jullie in het huis van zijn moeder. E. bleef nog enige tijd als salesmanager aan de slag, meer bepaald tot 25 oktober 2019. Uzelf staakte uw beroepsactiviteiten al eerder, namelijk op 18 september 2019.

Op 15 november 2019 namen u, uw partner, uw dochter en zoon het vliegtuig naar Madrid. Een tweede vlucht bracht jullie naar België. Op 16 november 2019, de dag van jullie aankomst hier, dienden u, uw partner en F. elk een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador waar een bende het op jullie heeft gemunt. Na het vertrek zijn zij nog bij uw moeder in Ciudad Arce komen informeren waar jullie zijn.

Ter staving van jullie verklaringen werden volgende documenten neergelegd: uw paspoort, uw identiteitskaart en geboorteakte, paspoorten, geboorteaktes en identiteitskaarten van uw gezinsleden, een document waaruit blijkt dat uw partner geen strafrechtelijke antecedenten hebt, documenten van uw werk en van het werk van uw partner, de klacht die u en F. indienden bij de politie, een document in verband met de boeking van de vliegtuigtickets, een bundel nieuwsartikels over de situatie in El Salvador.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw partner E. O. E. M. . In het kader van zijn verzoek nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van de door hem aangebrachte vluchtmotieven. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw partner. **De beslissing van uw partner luidt als volgt:**

" Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u alsook uw vrouw en uw stiefzoon niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie een gegronde vrees voor vervolging hebben, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en evenmin dat jullie een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat er doorheen jullie verklaringen bij het CGVS ernstige twijfels rijzen bij de criminele feiten waarvan jullie het slachtoffer zouden zijn geworden.

Vooreerst rijst de vraag waarom net jullie doelwit van een bende zouden zijn geworden. U beweert dat dit allemaal te maken heeft met het feit dat uw stiefzoon F. niet wou toetreden tot een bende: “we weten niet of de personen die mij bedreigden ook de personen zijn van in het begin. Maar alles wijst er op. Ze besloten ons af te persen, omdat alle andere mogelijkheden om hem in te lijven uitgeput waren.” (CGVS, 19/26424, p.9). Echter maken jullie dit niet aannemelijk.

Ten eerste stelt het CGVS vast dat F. niet eens lijkt te weten met welke bende hij op 25 augustus 2019 te maken zou hebben gekregen (CGVS, 19/26425, p.8). Dat zij zouden hebben behoord tot een bende die hem wenste te rekruteren, blijkt bovendien niet uit hetgeen zij tegen F. zouden hebben gezegd: zij vroegen hem de regio te verlaten en daar niet meer terug te keren (CGVS, 19/26424, p.6). Ook uit andere verklaringen blijkt niet dat een bende er op uit was uw stiefzoon in te lijven. “Dat de bendes je rekruteren, met mij is dat nooit voorgevallen.”, zo zegt uw stiefzoon (CGVS, 19/26425, p.6). Ze keken wel naar hem, zo verklaart hij, en riepen om te komen, “maar ik deed dat niet en liep verder” (CGVS, 19/26425, p.7).

Uw partner heeft het dan weer over twee jongens die haar zoon telkens vastgrepen toen hij buitenkwam, en “vroegen hoe het met hem ging”, alsook zegt zij dat F. de leeftijd had bereikt waarop bendes hem probeerden te werven (CGVS, 19/26426, p.5). Dit blijft toch allemaal zeer vaag en biedt geen verklaring voor wat jullie hebben beweerd, namelijk dat een bende jullie gezin wil uitmoorden omdat F. niet tot de bende toetrad (en jullie de geëiste som van 35 000 USD niet konden betalen).

Zelf lijkt u ook al weinig op de hoogte van dergelijke rekruteringspogingen. U verklaarde louter, daarin bevestigd door uw advocaat, dat er wellicht meer aan de hand is met F.. “Er moet F. nog iets veel slechter zijn overkomen, hij weigert te zeggen wat.” (CGVS, 19/26424, p.8). U doelt ook op vrienden of klasgenoten die eventueel betrokken zijn bij bendes, en op het feit dat u en de moeder van F. “tot het uiterste” gingen om overzicht te behouden op zijn leven, waarna u herhaalt dat er “daarbuiten toch iets moet zijn gebeurd waarvan we niet op de hoogte zijn” (CGVS, 19/26424, p.8). Echter dient te worden opgemerkt dat het CGVS zich dient te baseren op jullie verklaringen, uiteraard niet kan gissen naar welke moeilijkheden met bendes er mogelijks nog zijn geweest, en dat het aan jullie is om daar duidelijke verklaringen over af te leggen. Alleszins kan uit jullie verklaringen niet worden opgemaakt dat een bende ernstige pogingen ondernam om F. in te lijven.

Uw advocaat vroeg een tweede onderhoud voor F., waarbij hij deze eventuele, jullie voorlopig onbekende problemen uit de doeken zou kunnen doen (CGVS, p.14). Dient evenwel te worden opgemerkt dat uw stiefzoon daartoe al ruimschoots de kans kreeg, maar één en ander toch in belangrijke mate wou relativeren: zelf verklaart F. dat hij in de wijk een bepaald imago had, zeker niet dat van een heilige. “Ik deed niet echt slechte dingen, dat niet, maar de mensen kenden me.” (CGVS, p.13).

Gevraagd hoe hij aan dat imago kwam, antwoordt uw stiefzoon dat hij rookte, ook marihuana (CGVS, p.16), maar ontkende hij contacten met een bende: “Neen, ik rookte alleen maar, ik was heel lui.” (CGVS, p.17). Hij rookte ook niet in het bijzijn van andere bendeleden maar met studenten, en de persoon bij wie hij zich ging bevoorraden kent F. niet bij naam, maar noemt hij gewoon “dealer” (CGVS, p.17). Uit niets blijkt dat een bende er op uit was uw zoon in te lijven.

Dat u desondanks al jullie problemen in verband blijft brengen met een weigering om de bende te vervoegen, mag dan ook verbazen. U wijst daarbij ook op naar het zorgezegde incident dat u op 9 oktober 2019 zou hebben meegemaakt, en waarbij men u, onder bedreiging met een pistool, de som van 35 000 USD zou hebben geëist. U suggereert herhaaldelijk dat men dit geldbedrag vroeg omdat F. weigerde bij de bende te gaan: "het is eerder een straf, je hebt dit niet gedaan, nu moet je dat doen" (CGVS, 19/26424, p.9). Niet alleen is het opmerkelijk dat F., hoewel hij bij u zou zijn geweest toen de bende deze eis formuleerde (CGVS, 19/26424, p.7), tijdens zijn onderhoud bij de DVZ geenszins kon preciseren om welke som het zou gaan (19/26425, vragenlijst, vraag 3.5) en bij het CGVS meent dat het niet 35 000 maar 25 000 of 30 000 USD moet zijn geweest (CGVS, 19/26425, p.11), het is tevens merkwaardig dat F. deze eis tot betaling zelf geenszins in verband bracht met eerdere weigeringen om bij de bende te gaan. Hij heeft zelf blijkbaar geen idee waarom jullie toen werden bedreigd of waarom de bende u geld afhandig wou maken (CGVS, 19/26425, p.10, 11). "Ik weet het niet. Ik heb altijd gedacht dat het een normale wijk was.", zo verklaart hij (CGVS, 19/26425, p.10).

Voorts rijst de vraag waarom men u dergelijk astronomisch hoog, voor u onbetaalbaar bedrag zou vragen. U stelt dat zij ten onrechte meenden dat jullie welvarend waren. Echter lijkt dergelijke inschattingfout weinig aannemelijk, zeker gezien de bendeleidster slechts enkele huizen verder woonde (CGVS, 19/26426, p.13). Eveneens opmerkelijk is dat het jullie geheel onduidelijk is hoe dergelijke som dan moest worden betaald. Op 9 oktober 2019 vroeg men jullie te betalen en pas op 15 november 2019 verlieten jullie het land. Desondanks zou u in deze lange periode "op geen enkel moment" instructies hebben gekregen met betrekking tot de het aflossen van deze schuld (CGVS, 19/26424, p.9). U argumenteert dat u onmiddellijk alle contacten uit uw telefoon wiste, jullie telefoonnummers zelfs onklaar maakte en in afzondering ging (CGVS, 19/26424, p.9). Met dat laatste negeert u overigens dat u nog tot 25 oktober 2019 bent blijven werken. Bovendien bleek uit de verklaringen van uw partner allerm minst dat u niet langer telefonisch bereikbaar was: zij beweerde louter dat jullie de telefoon van F. afnamen, om zo te vermijden dat de bende via zijn nummer dat van jullie zou kunnen opsporen (CGVS, 19/26426, p.12-13). Dat jullie hieromtrent weinig eenduidige verklaringen afleggen, moge duidelijk zijn.

Verder wijst het CGVS op het merkwaardige gegeven dat u, zoals hierboven al werd opgemerkt, ondanks alles tot 25 oktober 2019 aan de slag bleef als sales manager. Dit valt niet te rijmen met uw beweerde vrees voor de bende in kwestie. Al op 1 oktober 2019 zouden bendeleden u op straat hebben beticht van verraad, waarna u "ineengekrompen, bevend en trillend" thuis gekomen was (CGVS, 19/26424, p.6). Ook op 9 oktober 2019, nadat men u met een vuurwapen bedreigd had, kwam u "trillend" thuis, u was er naar eigen zeggen "beroerd" aan toe (CGVS, 19/26424, p.7). Hoewel u het heeft over een levensbedreigende situatie, waarbij u zelfs voor het leven van uw zesjarig dochtertje zou hebben gevreesd, bleef u gewoon dagelijks naar het werk gaan, en dit nog wekenlang (CGVS, 19/26424, p.7). Dit is toch wel bijzonder merkwaardig, zeker in het licht van uw verklaring dat de bende MS-13 niet alleen in Ciudad Arce maar ook in Sitio Del Nino de plak zwaaide, en dat het een kwestie van tijd was vooraleer zij zouden ontdekken dat u met uw gezin naar Sitio Del Nino was verhuisd. Dat u zich dan dagelijks zou verplaatsen en aldus het risico liep de schuilplaats van uw gezin te verraden, is zeer ongeloofwaardig. U argumenteerde dat u veel vroeger dan normaal naar het werk vertrok, pas in de late uurtjes naar huis terugkeerde, en zo blijkbaar ongemerkt bleef (CGVS, 19/26424, p.9). Dit kan allesbehalve overtuigen, te meer kan worden verwacht dat dergelijke bende niet alleen overdag in de wijk opereert maar ook op minder christelijke uren actief is. U argumenteerde ook dat u genoodzaakt was aan het werk te blijven omdat u anders een premie zou mislopen, geld dat u niet nodig had voor vliegtuigtickets (die waren al betaald), maar dat u op dat moment nodig achtte om een verblijf in België te financieren (CGVS, 19/26424, p.4). Dient evenwel te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat iemand wiens familie zich in een dusdanig precare veiligheidssituatie zou hebben bevonden, dit soort overwegingen zou maken. Bovendien blijkt uit alles dat uw familie enige financiële draagkracht heeft, en kon u in geval van geldnood ook de hulp van uw eigen of uw schoonfamilie hebben ingeroepen.

Voorts kan niet worden ingezien waarom deze bende, die blijkbaar kans zag om een enorm bedrag binnen te rijven, sinds het incident van 9 oktober 2019 geen moeite meer heeft gedaan om jullie op te zoeken. U kon nog enkele weken ongemoeid aan het werk blijven en op het nieuwe adres, waar jullie toch anderhalve maand zouden hebben verbleven, werden jullie nooit lastiggevallen. Gevraagd of uw schoonmoeder nog problemen heeft gekend op het adres dat jullie op 2 oktober 2019 dienden te verlaten, antwoordde uw vrouw dat men wel naar jullie is komen vragen, maar dat er geen sprake was

van bedreigingen. Men zou zelfs niets over het geld hebben gezegd (CGVS, 19/26426). Zelf zegt u dat het probleem “altijd al met ons” was, en laat u uitschijnen dat uw schoonmoeder gezien haar leeftijd niets te vrezen heeft (CGVS, 19/26424, p.11). Dat u daar lijkt op te vertrouwen maar anderzijds telkens weer verwijst naar de meedogenloosheid van dergelijke bende, waarbij u bijvoorbeeld meent dat uw dochtertje wel eens hun eerste slachtoffer zou kunnen worden (CGVS, 19/26424, p.7), is merkwaardig.

Verder dient uit jullie relaas te worden afgeleid dat jullie niet zeer gehaast waren om het land te verlaten. Daags nadat u een vuurwapen tegen het hoofd gericht kreeg, meer bepaald op 10 oktober 2019, ging u vliegtuigtickets kopen. Echter ziet het CGVS niet in waarom iemand die vreest voor het leven van hemzelf en zijn gezin dan een vlucht boekt die jullie pas op 15 november 2019, meer dan een maand later, naar Spanje bracht. Uw verklaring hiervoor mist elke geloofwaardigheid. U beweert dat er helaas geen vroegere vluchten waren, behalve één die veel duurder uitviel (CGVS, 19/26424, p.7). Dat u daadwerkelijk met zulke beperkte keuze zou zijn geconfronteerd, kan niet voor waar worden aangenomen. Immers biedt Iberia, de maatschappij waarmee u vloog, dagelijks vluchten aan van San Salvador naar Madrid (zie informatie administratief dossier). Rest de vaststelling dat u om onduidelijke redenen ruimschoots de tijd nam om het land te verlaten, blijkbaar geenszins opgejaagd door MS-13 dat u naar het leven zou hebben gestaan. Dergelijk getalm ondermijnt het geloof in uw beweerde vrees. Overigens kan nog worden gewezen op het opvallende gegeven dat de paspoorten van uw partner, dochter en stiefzoon werden afgeleverd op 20 augustus 2019, vijf dagen voor het begin van jullie beweerde problemen met de bende MS-13. Dit lijkt toch wel bijzonder toevallig en doet vermoeden dat jullie eerder al het plan opvatten El Salvador te verlaten.

Voorts kan nog worden gewezen op de verklaringen van F., die op het moment van jullie onderhoud in een ander centrum verbleef, en mogelijks in mindere mate voorbereid op het onderhoud verscheen. Alleszins waren diverse verklaringen die door hem werden afgelegd, in strijd met wat u en uw partner beweerden. Zo zegt uw stiefzoon dat hij na het incident van 25 augustus 2019 thuiskwam, en jullie direct vertelde wat er was gebeurd. De volgende dag, dus op 26 augustus 2019, zouden hij en uw partner dan klacht hebben ingediend bij de politie (CGVS, 19/26425, p.9). Jullie verklaarden dan weer dat F. dagenlang met dit geheim rondliep, niet meer naar school wou en zich slecht voelde, en dan uiteindelijk pas op 30 augustus 2019 opbiechtte wat hem was overkomen (CGVS, 19/26424, p.6, CGVS 19/26426, p.6, 7). Voorts is het opmerkelijk dat uw stiefzoon meent dat de paspoorten pas na het ontstaan van deze problemen zouden zijn aangevraagd (CGVS, 19/26425, p.6, 7), terwijl deze documenten op 20 augustus 2019 werden afgeleverd en aldus dateren van voor het eerste incident. Merkwaardig is ook dat hij het eerste incident situeert in september (CGVS, 19/26425, p.7), terwijl u verklaart dat F. een eerste keer werd bedreigd op 25 augustus. Dat uw stiefzoon dergelijke ingrijpende gebeurtenis niet correct in de tijd kan situeren, is veelzeggend. Ook op andere punten stemt zijn relaas niet overeen met dat van jullie. F. verklaart bijvoorbeeld dat hij tijdens het défilé van 15 september 2019 werd aangesproken door een persoon die zei dat hij wist wie hij en zijn moeder waren en waar zij woonden (CGVS, 19/26425, p.12). Dat is niet wat u daarover zei. U vermeldde dat u en F. naar het défilé waren gegaan, dat u “voelde” dat jullie in de gaten werden gehouden en jullie vervolgens naar huis waren gegaan. Op geen enkel moment had u het over een bendelid dat zich die dag dreigend uitliet ten overstaan van F. (CGVS, 19/26424, p.6). Eveneens merkwaardig is dat uw stiefzoon meent dat jullie voor het vertrek uit El Salvador slechts één week in het huis van uw moeder woonden (CGVS, 19/26425, p.3, 12). Als het CGVS opmerkt dat hij het eerder nog had over een verblijf daar van 2 oktober 2019 tot 15 november 2019, en dus anderhalve maand (zoals ook u en uw partner hebben verklaard), zegt F. dat dit ook mogelijk is (CGVS, 19/26425, p.12). Dat hij zich hieromtrent dusdanig zou vergissen, is gezien de penibele situatie waarin jullie daar zouden hebben verbleven weinig aannemelijk.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog op te merken dat uw stiefzoon op het einde van zijn onderhoud aangaf vooraf marihuana te hebben gerookt. In het kader van de medewerkingsplicht mag nochtans worden verwacht dat men niet onder invloed is op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud. Wat er ook van zij, F. ontkende vervolgens dat zijn rookgedrag invloed had op zijn verklaringen of dat zijn drugsgebruik ertoe leidde dat hij zich bepaalde zaken niet kon herinneren (CGVS, 19/26425, p.17).

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel, een manager in de verkoop, “altijd goed gekleed”, en dat van C. die, “haar in de snit” en “piekfijn uitgedost” naar het werk ging (CGVS, p.10), waardoor de buitenwereld wel eens ten onrechte kon vermoeden “dat we er warmpjes bij zaten” (CGVS, p.10), op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade

zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. De paspoorten, identiteitskaarten en geboorteaktes bevestigen jullie identiteit die niet ter discussie staat. De documenten in verband met jullie werk (werkkaarten, loonfiches, getuigschriften van tewerkstelling) leveren bewijs voor jullie beroepsactiviteiten, meer niet. Het document in verband met de boeking van vliegtuigtickets en het uittreksel waaruit blijkt dat u geen strafrechtelijke antecedenten heeft, zeggen evenmin iets over problemen die u in El Salvador zou hebben gekend. De klacht die F. en uw partner zouden hebben ingediend, is dan weer niet bewijskrachtig. Dit is slechts de weergave van hun verklaringen, uit niets blijkt dat de El Salvadoraanse autoriteiten deze hebben geverifieerd. Bovendien verklaart u dat jullie nadien nooit naar een stand van zaken hebben geïnformeerd: u verklaart dat jullie geen contact meer hebben gehad met de politie, “Ik weet ook niet wat de politiemensen hebben gedacht, in welke mate ze die zaken ernstig hebben genomen. Misschien hebben ze het als een leugen opgevat.” (CGVS, 19/26424, p.8). Echter verklaart dit nog niet waarom jullie zelf nooit de moeite zouden hebben genomen om zelf eens na te gaan of er al onderzoekdaden werden gesteld. Dat jullie daar geenszins mee bezig waren, doet vermoeden dat dit proces-verbaal er veeleer op gericht is jullie asielaanvraag te documenteren. Tot slot overhandigt u een bundel met artikels over incidenten en misdaden in uw land van herkomst. Echter houden deze nieuwsartikels geen verband met uw beweerdde problemen, nog weerleggen deze bovenstaande analyse van de huidige veiligheidssituatie in uw land van herkomst. ”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers een beoordelingsfout en de schending aan van artikel 1 van de Vluchtelingconventie van 1951 ondertekend te Geneve; artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en volgende

van de wet van 15 december 1980; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen); de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Zij zetten vooreerst met betrekking tot de mentale toestand van F. en het gebruik van marihuana tijdens het persoonlijk onderhoud het volgende uiteen: *“Alhoewel F. ontkende dat zijn rookgedrag een invloed had op zijn verklaringen blijkt uit de notities dat hij herhaaldelijk vroeg dat de vragen hem hersteld zouden worden -zelfs zeer simpele vragen-. Uit de notities blijkt ook dat hij vrij simpele informatie zich niet herinnerde, zoals het nummer van het huis waar hij bijna zijn hele leven gewoond heeft (CGVS F., p.3), waar hij naartoe gegaan is om zijn paspoort af te vragen (p.5), de stad/plaats waar hij het vliegtuig genomen heeft om naar België te komen — hij kon alleen maar zeggen dat het in El Salvador was- (p.5). Voorst wezen de advocaat op “zijn houding” tijdens het persoonlijk onderhoud en de tolk op het feit dat hij “wat vermoeid” was (p.16). Volgens ons heeft het feit dat hij voor het persoonlijk onderhoud marijuana heeft gerookt wel een invloed gehad op zijn concentratievermogen. Het is niet redelijk een gebrek aan de medewerkingsplicht af te leiden van het feit dat hij voor het onderhoud gerookt had. Fernando heeft uitgelegd dat hij het gedaan had omdat ‘ik heb moeite om mijn zenuwen de baas te kunnen, als iemand belangrijk met mij praat.” (CGVS, p. 16) Daarvan kan dus afgeleid worden dat hij gewoon zeer bang en angstig was voor zijn gehoor. Het is des te minder redelijk dat hij ook uitgelegd heeft dat hij zich niet goed voelde. Zo heeft hij verklaard: “Ik hoor de laatste tijd stemmen in mijn hoofd, misschien omdat ik in een centrum zit opgesloten, in een kamer; en niet spreek.” (CGVS F., p.9) “Is er een verklaring voor het feit dat u zich maar weinig kan herinneren van al die problemen? Zijn het uw mentale problemen, speelt er iets ander? Neen, er zijn geen andere oorzaken, ik weet niet of ik het tegen u, adv of tolk heb gelegd, ik zit alleen op een kamer, en ik praat niet.” (CGVS F., p.14). Ook zijn moeder heeft een paar uitleg gegeven over de situatie van F. in België en zijn mentale toestand: “De verklaringen van uw zoon waren gisteren niet duidelijk, tegenstrijdig op veel punten. Kan dat te maken met mentale problemen, met drugsgebruik? Toen we naar hier kwamen was hij altijd een vrolijke jongen. Maar door alles wat hem is overkomen, is hij erg bang, in het oc probeerde iemand hem te wurgen, hij werd overgezet naar een ander centrum, een homoseksueel wou hem daar kussen, men wou hem niet geloven, hij is erg ontgoocheld, hij zei dat ze ons hier niet willen, hij denkt dat er racisme is tegen mensen van ES, hij voelt zich niet gesteund, steker niet beschermd, hij zei, als ik dood ben, maak je dan geen morgen, hij probeerde -zelfmoord te plegen. Ik besepte dat hij er echt niet goed aan toe is. Hij is doodsbang voor terugkeer, die angst draagt hij hier mee.” (CGVS verzoekster, p. 12) Volgens is het dus niet redelijk van zijn gedrag af te leiden dat hij niet wenste mee te werken. Het is verder niet redelijk een deel van de beslissing op tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de verklaringen afgelegd door zijn stiefvader en zijn moeder te steunen daar het duidelijk uit de notities blijkt dat hij niet voldoende geconcentreerd was tijdens het persoonlijk onderhoud.” Verzoekers benadrukken daarna dat een aantal verklaringen en elementen in het asielrelaas van verzoekers niet betwist worden en maken vervolgens volgende opmerkingen met betrekking tot de betwiste elementen. Met betrekking tot het incident van 9 oktober 2019 argumenteren verzoekers als volgt: “Het CGVS twijfelt aan het incident van 9 oktober 2019 -tijdens hetwelk verzoeker bedreigd werd met een vuurwapen en hem de som van 35 000\$ gevraagd werd- voornamelijk omdat verzoekers, volgens het CGVS, dit incident in verband leggen met de weigering van F. om de bende te vervoegen — en dit terwijl F., volgens het CGVS, nooit sprak over het feit dat een bende hem probeerde te rekruteren. In dat verband wensen verzoekers een paar opmerkingen te doen: Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft F. de volgende verklaringen afgelegd: “Heeft u nooit te maken gehad met bendes? Ze vroegen u nooit bij hen te komen? Neen. Ze keken wel naar mij. Ze dachten misschien dat ik er verstandig uit zag, ze riepen wel naar mij, kom beest, maar ik deed dat niet en liep verder.” (CGVS, p.7). Daaruit kan afgeleid worden dat F. wel herhaaldelijk in contact is gekomen met bendeleden. Dit kon ook door geïnterpreteerd worden door verzoeker en zijn partner als het bewijs dat de bende F. wenste in te lijven. Daarnaast is het zo dat hij al in El Salvador marijuana rookte. Aangezien de algemene informatie over de betrokkenheid van bende bij verschillende criminele activiteiten zoals drugshandel “on street-level” (COI Focus, El Salvador “Veiligheidssituatie”, p.10) is dat een andere sterke indicatie dat hij enige contacten had met bendeleden. Verder blijkt uit de algemene informatie ook dat rekrutering van kinderen door de bendes degelijk plaats vindt in El Salvador: “Talrijke bronnen vermelden dat de bendes in El Salvador kinderen rekruteren, over het algemeen op school of in de gemeenschap en vooral op sociale plaatsen als voetbalterreinen. Volgens onderzoekster Elizabeth Kennedy probeert een kliek minstens een lid in elk gezin van de wijk te hebben want dat verhoogt de kansen op loyaliteit van alle leden van het gezin ten opzichte van de bende.” (COI Focus El Salvador “Veiligheidssituatie” de dato 12 oktober 2020). In een context waarin bendes aanwezig zijn - wat het geval is in de plaats waar zij wonen - is het daarom ook logisch dat ouders van een tienerjongen die verbaal is uitgedaagd door bendeleden, die nog geen*

twee maanden eerder is bedreigd door bendeleden na een voetbalwedstrijd, en die ook weten dat hij waarschijnlijk contact heeft met bendeleden als onderdeel van zijn drugsgebruik, een incident zouden toeschrijven aan het feit dat hun kind een probleem heeft met de bende; aangezien de grootste kans dat een kind een probleem krijgt, is dat het dienst weigert of meer betrokken raakt bij een bende, is het dus niet onlogisch dat ouders een dergelijk incident toeschrijven aan de weigering van hun zoon om zich bij een bende aan te sluiten. In dit verband zij erop gewezen dat de ouders nooit met zekerheid hebben beweerd dat het incident van 9 oktober verband hield met F.'s weigering om zich bij de bende aan te sluiten. Uit hun verklaringen blijkt immers duidelijker dat het om een hypothese gaat: "Ok, maar waarom moest u worden gestraft, heeft dat te maken met het indienen van de klacht? Waarom werd u bedreigd? De kern van de zaak, dat veronderstellen we, heeft te maken met de bende zelf, daarmee moet het zijn begonnen. Ze zagen dat F. niet alleen buiten kwam, dat we hem niet verwaarloosden: Dan hebben ze het besluit genomen om ons een som geld op te leggen, dat was die afpersing, van 35 000 USD, of je betaalt, of we vermoorden jullie allemaal. Ik kan me niet voorstellen dat iedere ouder van een jongen op die leeftijd op die manier wordt bedreigd, dat elke jongere wordt gedwongen tot een bende toe te treden. Er moet toch nog iets anders hebben gespeeld? Wel op dat moment hadden ze niet alleen hun blik gericht op hem, maar ook op ons, als verantwoordelijken voor hem, we denken dat alles samenhangt met de bendes, we weten niet of de personen die mij bedreigden, ook de personen zijn van in het begin. Maar alles wijst er op. Ze besloten ons af te persen, omdat alle andere mogelijkheden uitgeput waren om hem in te lijven." (CGVS verzoeker, p. 15). Het is echter ook mogelijk dat de reden voor deze eis tot betaling verband houdt met het feit dat de familie na het incident op 25 augustus een klacht had ingediend."

Met betrekking tot de motivering in de bestreden beslissingen gebaseerd op de vaststelling dat het gevraagde bedrag astronomisch hoog is, maken verzoekers volgende opmerkingen. Zij citeren vooreerst verzoekers' verklaringen: "Wel, in feite, in alle eerlijkheid, we hadden het gevoel, wat hebben ze allemaal niet opgemerkt over ons, wat verwachtten ze van ons, we hadden nog nooit zo 'n bedrag gehad, maar de mensen kunnen ook iets zeggen over de schijn, ik was altijd goed gekleed, droeg een pak voor het werk, C. was ook piekfijn uitgedost voor het werk, haar in de snit, misschien dachten ze daarom dat we er warmpjes bij zaten, er stonden ook altijd 6 tot 15 auto 's op de parking. Mijn schoonmoeder had een grote binnenkoer, de mensen dachten misschien dat meerdere of alle auto's van ons waren. Bovendien was het een erg groot huis, twee verdiepingen aan de ene kant, nog een gelijkvloers, een ingang, de hele parking daarom dachten ze misschien dat we over veel geld beschikten. Het is ook het vermelden waard dat ze in ES kijken naar je manier van kleden, dagelijks leven, men denkt dan dat je het breed hebt, mijn echtgenote werkte ook in haar bedrijf, ze verstrekte leningen voor de aankoop van huishoudelijke apparaten, misschien dacht men dat wij zo makkelijk aan geld konden geraken." (CGVS verzoeker, p.10). Verzoekers wensen toe te voegen dat het bekend was dat Mevrouw een broer heeft die woonachtig is in de VS en familieleden die een onderneming van micro-bussen hebben waaronder een oom - die trouwens ook afgeperst is geweest- een nicht die tegelijkertijd advocate is en dat er dus verschillende indicaties bestond dat zij tot een familie die over bestaansmiddelen beschikt behoort. Dat zij tijdens de periode dat zij nog in El Salvador verbleven geen instructie hebben gekregen over de modaliteit van betaling van het bedrag -namelijk nog 6 weken na het incident- betekent niet dat het bedrag niet vereist was. Aangenomen mag worden dat de band, zich bewust van het benodigde bedrag, de familie enige tijd gunt om een dergelijk bedrag bijeen te brengen. - In het licht van de verklaring van verzoeker dat de bende MS-13 niet alleen in Ciudad Arce maar ook in Sitio Del Nino de plak zwaaide, en dat het een kwestie van tijd was vooraleer zij zouden ontdekken dat u met uw gezin naar Sitio Del Nino was verhuisd vindt het CGVS het merkwaardig dat verzoeker tot 25 oktober heeft gewerkt. Verzoeker argumenteerde dat hij veel vroeger dan normaal naar het werk vertrok, pas in de late uurtjes naar huis terugkeerde, en zo blijkbaar ongemerkt bleef. Volgens het CGVS kan dit allesbehalve overtuigen, te meer kan worden verwacht dat dergelijke bende niet alleen overdag in de wijk opereert maar ook op minder christelijke uren actief is. Verzoeker legt uit dat in de wijk waar zijn moeder woont, de bendeleden voornamelijk overdag aanwezig zijn, waaronder posteros die moeten waarschuwen wanneer de politie arriveert en mensen, zoals de bakker, die de pandilla informeert op hetzelfde moment dat hij brood uitdeelt.

's Nachts patrouilleert de politie niet in de buurt en is het er rustiger omdat de bendeleden zich elders verzamelen. Door zeer vroeg te vertrekken en 's nachts terug te keren, was de kans kleiner dat verzoeker door de mara zou worden opgemerkt." Verzoekers stellen dat op basis van de niet-betwiste elementen en de opmerkingen die door verzoekers worden gedaan er voldoende aanduidingen zijn dat zij hun land van herkomst hebben verlaten uit vrees verder vervolgd te worden door bendeleden en dit voornamelijk omdat zij het bedrag niet betaald hebben. Onder verwijzing naar de COI Focus van 15 juli 2019 (p. 11-12) argumenteren zij dat personen die de regels van de bende overtreden of zich verzetten tegen hun gezag als een eerste risicocategorie worden gezien en dat deze personen, net als hun

familieleden het doelwit kunnen zijn van gewelddadige handelingen. Ook het niet betalen van een aan een bende verschuldigd bedrag wordt beschouwd als een daad van verzet en kan leiden tot moord. Verder argumenteren verzoekers dat *“De organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en in sommige gevallen ook verspreid wordt naar leden van dezelfde bende in andere wijken. Dit uit zich in het feit dat wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt, het voorwerp uitmaakt van een onderzoek door de heersende bende, die de situatie van deze persoon checkt bij de bendeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene: ...”* (COI Focus, p. 26) en dat de kans reëel is dat deze informatie bewaard wordt en dat deze in geval van terugkeer terug naar boven komt als men in contact komt met leden van dezelfde bende. Zij stellen verder dat *“Objectieve informatie bevestigt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden, o.a. personen die eerder bedreigd werden door bendeleden, werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs verkrachting, moord, of moord van familieleden: ...”* (COI Focus p. 10-11, 19).

Verzoekers voeren vervolgens aan dat wel degelijk één van de vervolgingscriteria in het Verdrag van Genève van toepassing is en dat er een duidelijk verband is tussen de vervolgingsfeiten en de vervolgingsgronden in het Verdrag. Zij citeren in verband hiermee uit de UNHCR *“Guidance Note on Refugee Claims relating to Victims of Organized Gangs”* van maart 2010 en de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the Protection Needs of Asylum-seekers from El Salvador”* van maart 2016, en voeren aan dat deze laatste stelt dat in de context van El Salvador het noodzakelijk kan zijn om de vervolgingsgrond te analyseren op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging. Zij menen dat zij op basis van hun herstelde geloofwaardigheid voldoende aannemelijk hebben kunnen maken dat in hun hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging en dat zij minstens een reëel risico lopen op ernstige schade omwille van hun problemen met de bende.

Vervolgens argumenteren verzoekers dat de bendes in El Salvador een actor van vervolging zoals bedoeld in artikel 48/5, par. 1, b) of c) van de Vreemdelingenwet vormen en gaan zij in op het gebrek aan overheidsbescherming in El Salvador. Verzoekers citeren uit de UNHCR *“Guidance Note”* betreffende het feit dat dient beoordeeld te worden of de Salvadoraanse overheid bereid of in staat is om dergelijke bescherming te voorzien, en ze citeren voetnoot 41 met de nuancering: *“The existence of Mano Dura and other similar programmes launched to address gang-related crime need not necessarily be taken as evidence that effective State protection is available”*.

Verzoekers verwijzen naar de eisen die in de Vreemdelingenwet en in een analyse van EASO van de Kwalificatierichtlijn aan overheidsbescherming worden gesteld en stellen dat effectieve overheidsbescherming *de facto* dient te worden geboden, alsook dat er rekening dient te worden gehouden met de beschikbaarheid, de niet-tijdelijke aard en de toegang tot de bescherming. Ze vervolgen:

“Om van niet-tijdelijke aard te zijn, is het vereist dat de maatregelen van de El Salvadoraanse staat van die aard zijn dat zij verzoekers op duurzame wijze kunnen beschermen tegen de handelingen van de bendes die in hun hoofde vervolging of ernstige schade vormen. Het Hof van justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat de asielinstanties in deze beoordeling rekening moeten houden met de relevante wetgeving en hoe die wordt toegepast in het land van herkomst, net zoals met de mate waarin de fundamentele rechten van de mens verzekerd worden in dat land. Uit de analyse die in onderhavig verzoekschrift wordt aangebracht, blijkt in ieder geval dat de mensenrechten in El Salvador weinig gerespecteerd worden in de strijd tegen de bendes. In dit verband dient ook nog worden opgemerkt dat het feit dat de vervolging in verzoekers' hun geval uitgaat van niet-overheidsactoren niet mag leiden tot een verhoogde bewijslast op verzoekers om aan te tonen dat hiertegen geen bescherming kan geboden worden. Hoewel verzoekers erkennen dat de bewijslast in principe op verzoekers rust, wensen zij uw Raad eraan te herinneren dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in J.K. e.a. t. Zweden uitdrukkelijk erkend heeft dat dit voor verzoekers om internationale bescherming bepaalde moeilijkheden met zich kan meebrengen.

Bovendien erkent het Hof evengoed dat de asielinstanties voldoende rekening dienen te houden met de algemene informatie over het land van herkomst, alsook met de moeilijkheden die verzoekers ervaren bij het aantonen van de individuele omstandigheden en dat hen in dat verband het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden. Ook uw Raad benadrukte recent dat, in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador en rekening houdend met de individuele omstandigheden van de verzoekers, de bewijsstandaard die vereist is om het vermoeden van bescherming door overheidsactoren te weerleggen, laag moet worden gezet (zie o.a. RvV 5 november 2020, nr. 243.676, p. 12). Hoewel uw Raad niet preciseert welke individuele omstandigheden tot deze conclusie leiden, menen verzoekers dat zij met onderhavig verzoekschrift aantonen dat de Salvadoraanse overheid in

hun geval geen bescherming wil of kan bieden, noch dat zij een beroep kunnen doen op de bescherming van El Salvador of er toegang toe hebben. Zoals hieronder duidelijk aangetoond zal worden, zijn de volgende factoren in casu voorhanden om te besluiten dat de El Salvadoraanse autoriteiten noch bereid, noch in staat zijn om voldoende duurzame overheidsbescherming te voorzien en dat verzoekers hier evenmin voldoende toegang toe hebben: de bestaande hervormingen van het gerechtelijk systeem zijn ruim onvoldoende en schieten ernstig tekort omdat het rechtsstelsel in het algemeen als inefficiënt en vatbaar voor corruptie wordt beschouwd; ook de autoriteiten vertonen een hoge graad van corruptie en zij zijn nauw betrokken met de bendes zelf; in El Salvador heerst een zo goed als complete straffeloosheid en in het “vervolgingsbeleid” heeft het nationale leger een quasi permanente rol gekregen (die nochtans volgens de wet slechts tijdelijk mag zijn), wat resulteert in buitengerechtigde executies en folteringen en niet alleen een ernstige mensenrechtenschending uitmaakt, maar vooral een aanwijzing van een algemeen gebrekkig rechtsstelsel; een algemene onwil onder de bevolking om zich tot de politie of tot de overheid te richten, omdat dit enerzijds veelal tot weinig leidt en anderzijds het risico op schade door de bendes kan verhogen (wat verzoekers ook zelf meermaals aanhaalden); een ondoeltreffend beschermingssysteem voor getuigen.”

Verzoekers verwijzen vervolgens naar ASYLOS, “*El Salvador: Persecution of witnesses by criminal gangs*”, april-mei 2020 en citeren een rapport van Human Rights Watch om te staven dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat of bereid zijn om bescherming te bieden aan hun onderdanen, en benadrukken dat het rapport van Human Rights Watch minstens 138 gevallen rapporteert van teruggekeerde naar El Salvador die vermoord werden, en dat verwerende partij stelt dat er geen systematische opvolging is van hun vrijheid, en waarbij verzoekers uit het rapport concluderen dat de Salvadoraanse overheid geen bescherming kan bieden. Zij betogen verder dat ook ASYLOS na een analyse van verschillende bronnen tot de conclusie komt dat “*er een gebrek aan doeltreffende en adequate implementatie van overheidsbescherming is in El Salvador, wat toegeschreven wordt aan straffeloosheid (specifiek in verband met bende-gerelateerd geweld), een gebrek aan financiële middelen en de verwevenheid tussen politie, gerechtelijke en politieke functionarissen en de bendes. Tot slot bevat ook de meest recente COI Focus van CEDOCA van het CGVS over de veiligheidssituatie in El Salvador relevante informatie die wijst op een gebrekkige doeltreffende en niet-tijdelijke overheidsbescherming (zie COI Focus, Salvador— Situation securitaire, 12 oktober 2020, p. 8-14).*”

Hierna argumenteren verzoekers dat zij geen intern vluchtalternatief voorhanden hebben: “*Tot slot wijzen verzoekers er nog op dat er voor hen in de Salvadoraanse context geen mogelijkheid bestaat voor een hervestiging op een andere locatie in El Salvador, daar dit evenmin veiligheid kan bieden. Verzoekers zijn tot vijf keer verhuisd binnen El Salvador en telkens sloegen de bendeleden van MS13 erin hen op een of andere manier te bereiken of te bedreigen, zelfs ten opzichte van hun kinderen op school.*” Ze citeren een rapport van Human Rights Watch om te staven dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is.

Verzoekers vragen in hoofdbeide de erkenning van de vluchtelingenstatus, in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken.

2.2. Verzoekers voegen de bestreden beslissingen en het bewijs dat zij over juridische tweedelijnsbijsstand beschikken, toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

Verzoekers leggen ter terechtzitting van 9 december 2021 in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin (1) een email van de maatschappelijke assistente van de zoon van verzoekster wordt neergelegd met informatie van IOM over onder meer de psychische toestand van haar zoon en (2) een kopie van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van verwerende partij inzake de zoon van verzoekster.

Verzoekers leggen voor de terechtzitting van 23 december 2021 een tweede aanvullende nota neer waaraan volgende documenten worden toegevoegd: (1) een email van mevrouw A.B., assisted Voluntary Return and Reintegration (AVRR) counselor bij IOM dd. 30 november 2021 waarin de belangrijkste elementen van de repatriëringsprocedure van de zoon van verzoekster, C.F.S.G., worden beschreven met inbegrip van de bevindingen inzake de kwetsbaarheid en psychologische problemen van C.F.S.G.; (2) het formulier “*Fit to Fly*” met betrekking tot de zoon van verzoekster, ingevuld door Dr. H. op 15 december 2021 waarin vermeld wordt dat hij kwetsbaar is en explosief kan zijn en waarin gevraagd wordt dat hij met kalmte en respect behandeld wordt; (3) het bewijs dat de zoon van verzoekster vergezeld moest zijn door twee medische escorten tijdens zijn terugkeervlucht naar El

Salvador dd. 20 december 2021 (die uiteindelijk niet heeft plaatsgevonden); (4) de beslissing dd. 9 december 2021 tot uitsluiting van het opvangnetwerk van Fedasil van de zoon van verzoekster gedurende 30 dagen waaruit blijkt dat hij agressief kan zijn.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoeksters om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeksters. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling

5.1. De verzoeken om internationale bescherming houden verband met de bendes in El Salvador. Volgens hun verklaringen woonde verzoeker tot 2016 en de geboorte van hun gezamenlijke dochter in Sitio Del Nino in La Libertad. In 2016 ging hij bij zijn huidige echtgenote en haar zoon F. wonen in Ciudad Acre. Verzoeker werkte als supervisor bij een onderneming die diensten aanbiedt aan Direct TV en AT&T in de Verenigde Staten tot 25 oktober 2019 (notities PO verzoeker, p. 3). Verzoekster werkte in een elektrozaak (notities PO verzoekster, p. 4). Volgens hun verklaringen werd de zoon van verzoekster, F., op 25 augustus 2019 toen hij van een voetbalwedstrijd in Sapotita terugkeerde, aangesproken door twee bendeleden die hem zeiden dat ze hem er niet meer wilden zien. F. vertelde het incident pas op 30 augustus 2019. Verzoekers waren gealarmeerd en verzoekster en F. gingen nog dezelfde dag klacht indienen bij de Fiscalia. F. weigerde het aanbod van de politie om met hen naar de plek van het incident te gaan uit schrik dat hij daardoor blootgesteld zou worden aan de wraak van de bendeleden. Op 1 oktober 2019 werden verzoeker en F. op straat aangesproken door twee bendeleden die hen zeiden dat ze verklikkers waren, dat ze wisten dat ze klacht hadden neergelegd bij de politie en dat ze hen daar niet meer wilden zien. De volgende dag verhuisden verzoekers en hun kinderen naar het huis van de moeder van verzoeker in Sitio Del Nino, een gebied dat door MS-13 gecontroleerd wordt. Verzoeker en F. gingen op 9 oktober 2019 nog een keer terug naar Ciudad Acre om kleren op te halen. Bij hun aankomst werd verzoeker met een wapen bedreigd door bendeleden die 35.000 US Dollar eisten om het leven van zijn gezin te redden. Op 10 oktober 2019 boekte verzoeker vliegtickets naar België. Op 15 november 2019 vertrokken verzoekers uit El Salvador. Na hun vertrek zijn bendeleden nog bij verzoeksters moeder in Ciudad Acre gaan informeren naar verzoekers.

5.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/1, Y en Z, pt. 75-77; RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

In de bestreden beslissingen worden ernstige twijfels geuit bij de criminele feiten waarvan verzoekers verklaren het slachtoffer te zijn geworden omwille van (1) het feit dat het niet duidelijk is waarom zij een doelwit zouden zijn geworden van een bende, (2) waarom een dergelijk hoog, voor verzoekers onbetaalbaar bedrag zou worden gevraagd, (3) verzoeker ondanks de ernstige bedreigingen toch aan de slag bleef als salesmanager tot 25 oktober 2019, (3) niet kan worden ingezien waarom de bende sinds het incident van 9 oktober 2019 geen moeite meer heeft gedaan om hen op te zoeken, (4) zij niet gehaast waren om het land te verlaten nu zij pas een vlucht boekten voor 15 november 2019 en (5) er verschillende tegenstrijdigheden werden vastgesteld met de verklaringen van F..

De Raad stelt vast dat verwerende partij voornamelijk op basis van een aantal tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekers en de verklaringen van F. en de onduidelijkheid omtrent de problemen die F. zou gehad hebben met de bendes in El Salvador besluit tot de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen met betrekking tot de bedreigingen en afpersing waarvan zij beweren het slachtoffer te zijn geweest in El Salvador. Dat F. aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud verklaart dat hij voor het gesprek marihuana heeft gerookt is voor verwerende partij geen reden om te veronderstellen dat dit een invloed heeft gehad op zijn verklaringen omdat F. dit zelf ontkende en ook ontkende dat zijn druggebruik ertoe leidde dat hij zich bepaalde zaken niet kon herinneren.

5.2.1. Verzoekers benadrukken ter terechtzitting dat verzoeksters zoon F. ernstige psychologische problemen heeft, reeds in El Salvador regelmatig drugs gebruikte en dit ook in België heeft voortgezet. Er kunnen volgens de advocaat van verzoekers evenwel geen medische attesten met betrekking tot zijn psychologische problemen worden bijgebracht omdat F. systematisch consultaties bij de psycholoog weigert en hij niet kan gedwongen worden psychologische hulp te aanvaarden.

Zoals terecht opgemerkt in het verzoekschrift blijkt uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud met S.G.C.F., toegevoegd aan het administratief dossier, dat F. herhaaldelijk moet nadenken bij eenvoudige vragen zoals het overzicht van de plaatsen waar hij gewoond heeft of de reden waarom hij een paspoort nodig heeft en dat de vragen vaak moeten herhaald worden (notities PO S.G.C.F., p. 3, 5). Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat hij op het einde van het gehoor aangaf dat hij voor het gehoor heeft gerookt (notities PO S.G.C.F., p. 16) en dat zijn advocaat daarbij opmerkt dat dit zijn houding tijdens het persoonlijk onderhoud kan verklaren. Voorts verklaart F. ook halverwege het persoonlijk onderhoud, gevraagd *“Kunt u iets zeggen over wat u daarnet zei, namelijk dat u mentale problemen kreeg in de dagen nadien? Waarover gaat dat?”* het volgende *“Ik hoor de laatste tijd stemmen in mijn hoofd, misschien omdat ik in een centrum zit opgesloten, in een kamer en niet spreek”* (notities PO S.G.C.F., p. 9). Helemaal op het einde van het persoonlijk onderhoud wordt hem de vraag gesteld *“Feit dat u altijd meermaals de vraag niet goed te begrijpen, waaraan lag dat volgens u?”* waarop F. antwoordt: *“Ik weet het niet. Ik heb soms moeite om te snappen waar u naar verwijst”* (notities PO S.G.C.F., p. 17). Niettegenstaande F.'s verklaring dat zijn marihuana gebruik voor het persoonlijk onderhoud geen invloed zou gehad hebben op zijn verklaringen, blijkt uit het voorgaande in elk geval dat de ambtenaar van het CGVS zelf op het einde aangaf dat hij de vraag meermaals niet begreep en dat F. zelf aangaf moeite te hebben om te begrijpen waarnaar werd verwezen. Er wordt verder niet betwist dat F. zelf toegaf voor het persoonlijk onderhoud marihuana te hebben gerookt. Bovendien heeft ook verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud aangegeven dat haar zoon mentale problemen had en verwees naar het feit dat hij poogde zelfmoord te plegen (notities PO verzoekster, p. 12).

De loutere ontkenning door F. dat zijn rookgedrag invloed had op zijn verklaringen of dat dit ertoe leidde dat hij zich bepaalde dingen niet meer kon herinneren kan, gelet op het voorgaande, dan ook niet volstaan om te besluiten dat zijn marihuana-verbruik geen invloed heeft gehad op zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verzoekers leggen voorts ter terechtzitting een aantal documenten neer met betrekking tot de verschillende opvangcentra waar de zoon van verzoekster heeft verbleven en de pogingen die zijn ondernomen door de zoon van verzoekster om vrijwillig terug te keren naar El Salvador. Uit de chronologie van het beheer van het dossier van S.G.C.F. bij IOM met betrekking tot zijn vraag om vrijwillige terugkeer, opgesteld door A.B., Assisted Voluntary Return and Reintegration (AVRR) counselor blijkt dat het dossier bij IOM werd geopend met de vermelding *“vulnérable”*, dat bij de overdracht van het dossier melding wordt gemaakt van *“épisodes suicidaires et dépression”* in vorige centra en dat een gedetailleerd medisch verslag werd opgevraagd over zijn psychologische kwetsbaarheid maar dat IOM werd geïnformeerd dat dit moeilijk te bevestigen viel omdat de betrokkene geen vertrouwen heeft. Hoewel een formulier fit-to-fly werd afgeleverd op basis van de vaststelling dat F. geen medicatie neemt stelt de sociaal assistente M. in het opvangcentrum vast dat hij angstig en woedend is. Er worden in samenspraak met IOM drie voorwaarden vastgesteld voor de vrijwillige terugkeer: (1) bijstand voor de transit in Madrid, (2) reizen in aanwezigheid van andere Salvadoranen en (3) opvang in de luchthaven in El Salvador door IOM. Eind november wordt A.B. door M. geïnformeerd dat F. *“est complètement perdu et qu'il ne réfléchit pas de manière claire »* en laat Fedasil ook weten dat *« le médecin ne va pas se prononcer et que le bénéficiaire refuse catégoriquement de voir rencontrer le psychologue »*. IOM beschouwt het dossier vanaf dan als *« un cas ayant une vulnérabilité psychologique voire psychiatrique »*. Nadat de eerste geplande vlucht eind november werd geannuleerd omwille van een risico-contact met een met corona besmette persoon, wordt ook een tweede op 2 december geplande vlucht geannuleerd omdat *« l'élément principal ayant conduit à la seconde annulation se concentre sur le fait que le bénéficiaire n'a aucun réseau près à l'accueillir au El Salvador ET qu'il a clairement des problèmes psychologiques (épisodes suicidaires, dépression menaces de mort proférée aujourd'hui aux Collèges du Centre de Mucron). Sa décompensation psychologique est d'ailleurs aussi vraisemblablement symptomatique d'un problème plus profond qui doit dûment être reconnu et idéalement pris en charge. De plus la mère du bénéficiaire en souhaite plus avoir de contact avec lui car il l'effraie »* (zie aanvullende nota, stuk 1 email A.B van 1 december 2012). Verder blijkt uit de bijgebrachte beslissing van Fedasil dd. 9 december 2021 dat F. tot viermaal toe werd overgeplaatst naar een ander opvangcentrum wegens zijn agressief gedrag en uiteindelijk voor 30 dagen uitgesloten werd van de opvangstructuur (aanvullende nota, stuk 4) en dat zijn vrijwillig vertrek met IOM gepland op 20 december 2021 werd voorzien mits begeleiding door 2 medische escortes (aanvullende nota, stuk 3).

Al deze elementen in acht genomen, stelt de Raad vast dat er voldoende indicaties zijn dat verzoeksters zoon inderdaad ernstige psychologische problemen heeft en dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat F.'s marihuana gebruik voor zijn persoonlijk onderhoud wel degelijk een invloed heeft gehad op zijn verklaringen.

Verder kan de Raad verzoekers volgen waar zij in hun aanvullende nota stellen dat uit de wens van F. om vrijwillig terug te keren heden niet zonder meer kan worden besloten dat hij er geen probleem met de bendeleden zou hebben, nu niet kan worden uitgesloten dat hij omwille van zijn psychologische kwetsbaarheid niet in staat is de risico's die hij in El Salvador zou lopen objectief in te schatten. Bijgevolg kunnen hieruit evenmin conclusies worden getrokken met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot de beweerde afpersing en bedreigingen en het toekomstig risico dat zij lopen in geval van terugkeer naar El Salvador. In dit verband lichten verzoekers ook toe dat contact is opgenomen met familieleden in de Verenigde Staten om na te gaan of verzoeksters zoon naar de Verenigde Staten zou kunnen reizen.

Hierbij merkt de Raad op dat waar in de bestreden beslissingen terecht wordt gesteld dat het niet aan verwerende partij toekomt te gissen over de mogelijke aard van de problemen van F. met de bendes voor hun vertrek, uit de verklaringen van verzoeker duidelijk blijkt dat hij heeft aangegeven dat hij vermoedt dat er meer is gebeurd voor het incident op 25 augustus 2019 dan F. wilde of durfde aangeven (notities PO verzoeker, p. 7). In dit verband stelt de Raad ook vast dat de advocaat om die reden had aangedrongen op een nieuw persoonlijk onderhoud met F. maar dat hierop niet werd ingegaan door verwerende partij, hoewel dergelijke vraag, gelet op wat hierboven werd uiteengezet over het verloop van het persoonlijk onderhoud met F. naar het oordeel van de Raad op dat ogenblik gerechtvaardigd was.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van F. blijkt inderdaad dat hij verklaarde dat zijn imago in El Salvador waarschijnlijk niet zo goed was "*omdat ik rookte, ook marihuana*" (zie map landeninformatie, notities PO S.G.C.F., p. 16) en dat hij ervoor ook reeds aangaf dat bendeleden naar hem riepen (*idem*, p. 7). Gelet op de omgeving in ACRE, waarvan verzoekers verklaren dat de wijk gecontroleerd werd door MS-13, kan niet uitgesloten worden dat verzoeksters zoon minstens in contact stond met bendeleden.

Hieruit blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissingen onvoldoende rekening is gehouden met de verklaring van verzoeksters zoon dat hij voor zijn persoonlijk onderhoud marihuana had gerookt en zijn eigen verklaringen met betrekking tot zijn imago en druggebruik voor hun vertrek uit El Salvador en dat het onderzoek door verwerende partij niet met de vereiste zorgvuldigheid is gebeurd.

Gelet op het voorgaande kunnen de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers' verklaringen en de verklaringen van F. en de motieven die zijn gebaseerd op gevolgtrekkingen uit F.'s verklaringen niet worden weerhouden als voldoende draagkrachtig om te besluiten dat verzoekers de voorgehouden bedreigingen en afpersing door de bendeleden niet aannemelijk maken.

5.3.3. De overige motieven van de bestreden beslissingen kunnen, mede in het licht van het voorgaande evenmin als voldoende draagkrachtig worden beschouwd. Met betrekking tot het gegeven dat verzoeker nog tot 25 oktober 2019 bleef werken terwijl zij hem op 1 oktober hadden beticht van verraad en op 9 oktober met een wapen zouden hebben bedreigd, blijkt vooreerst uit hun verklaringen dat zij op 2 oktober reeds verhuisden en de directe vluchtaanleiding de bedreiging op 9 oktober 2019 was, zodat verzoeker maar 16 dagen na dit laatste incident bleef werken en dus niet wekenlang na de levensbedreigende situatie zoals ten onrechte gesteld in de bestreden beslissingen. Verder verklaart verzoeker een aantal voorzorgsmaatregelen te hebben genomen, met name vertrok hij vroeger dan normaal en was hij al om "*vier uur, half vier weg*" (notities PO, p. 9).

In het verzoekschrift wordt verder nog toegelicht dat in de wijk waar zijn moeder woont en waarnaar zij verhuisden op 2 oktober de bendeleden overdag aanwezig zijn, zodat door vroeg te vertrekken en 's avonds terug te keren, de kans kleiner was dat hij door de mara zou worden opgemerkt. Gezien de relatief korte periode dat verzoeker nog bleef werken en de geschetste voorzorgsmaatregelen, is de vaststelling dat verzoeker nog enige tijd bleef doorwerken niet voldoende om tot de ongeloofwaardigheid van de bedreigingen te besluiten.

In zoverre de bestreden beslissingen verder zijn gebaseerd op het hoge bedrag van het afpersingsgeld en het gebrek aan instructies en doortastende maatregelen vanwege de bende om de betaling ervan af te dwingen, stelt dat de Raad vast dat de motieven in wezen gebaseerd zijn op veronderstellingen met betrekking tot de *modus operandi* van bendes in El Salvador bij afpersing. Na lezing van de beschikbare

informatie komt de Raad tot de vaststelling dat deze landeninformatie slechts zeer summier informatie bevat over de personen die het slachtoffer kunnen worden van afpersing en nagenoeg geen informatie over de modus operandi van de bendes bij dergelijke praktijken, de bedragen die worden geëist of de situaties waarbij een geldbedrag wordt geëist als compensatie voor de weigering om tot een bende toe te treden.

Hierboven werd ook vastgesteld dat verzoeker verklaarde te vermoeden dat verzoeksters zoon nauwer bij de bendeleden betrokken was dan hijzelf liet uitschijnen. Waar verzoekers de voorgehouden vervolgingsfeiten in verband gebracht hebben met een weigering van verzoekers' zoon om toe te treden tot de bende, blijkt evenwel uit hun verklaringen dat het om een hypothese gaat. Zoals evenwel terecht aangehaald in het verzoekschrift zijn er een aantal indicaties, waaronder de vaststelling dat hij drugs rookte en daarbij in contact stond met bendeleden, zijn leeftijd, de wijk waarin ze woonden en het feit dat hij regelmatig ging voetballen, wat volgens objectieve landeninformatie een geliefkoosde omgeving is voor bendes om jongeren te benaderen (COI Focus, El Salvador. Veiligheidssituatie, 15 oktober 2020, p. 19), die dergelijke hypothese aannemelijk maken. De Raad stelt evenwel vast dat het administratief dossier en het rechtsplegingsdossier slechts zeer summier objectieve landeninformatie bevatten over de wijze waarop jongeren gerekruteerd worden door de bendes en de mogelijke represailles ten aanzien van familieleden die jongeren hiervoor trachten te behoeden of hen uit de bendes willen weghalen. De Raad is bijgevolg niet in staat verzoekers' verklaringen hieromtrent te toetsen aan alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen conform artikel 48/6 § 5, eerste lid, a) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande en de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting, ontbreekt het de Raad in deze stand van zaken aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

De Raad is derhalve in de onmogelijkheid om de verklaringen van verzoekers aan specifieke objectieve landeninformatie te toetsen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 augustus 2021 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET